

Kiedy dowiedziałam się, że dużo dzieci ma ten sam problem co ja jest mi łatwiej, że nie jestem sama z lekiem. Jak każdy lek, ten też trudno jest mi przełamać. Kiedyś w szkole nie rozmawiałam nawet z mamą, teraz jest mi łatwiej. Rozmawiam z mamą wiedząc, że Panie jest za drzwiami i mnie słyszy. Wtedy się boję, ale bardzo chce to przekwycić dlatego potrzebuję Waszej pomocy.

Drogi Nauczycielu! Jesteś ważną osobą w moim życiu. To dzięki Tobie poznaje świat. Proszę Cię, pomóż mi pokonać mutującą wybiornicę. Wierny, że wspólnie nam się uda! Potrzebuję więcej czasu i Waszego wsparcia.

Pragnę abyście traktowali mnie tak samo jak każdą inną uczennicę i bycie od razu niezauważalne stopniowo zaczęły radzić coraz lepiej.

Proszę:

- nie strasz mnie, że jak nie powiem, to spotka mnie Mara
- nie naciskaj, - nie przekupiąj, bo to powoduje, że jest mi jeszcze trudniej się odrzucać.
- nie skupiąj na mnie swojego wzroku

- nie patrz mi głęboko w oczy - mogę się tego bać.

Pomóż mi brać udział w aktywnościach poprzez robienie czegoś, a nie mówienie (mogę rozdawać kartki, pokazywać coś lub pisać na tablicy). Rozstawienie mnie samej sobie jest równie niebezpieczne jak presja na mówienie.

Proszę informuj mnie o zmianach, jeśli tylko możesz.

Jesli uda mi się coś powiedzieć, zareaguj naturalnie. Nie okazuj swojej ekscytacji, to może mnie zastraszyć.

Proszę, że mnie wysłuchaliście i próbujecie zrozumieć.

Dziękuję, że mnie wysłuchaliście i próbujecie zrozumieć. Liczę na Waszą pomoc i wierny, że pokonam ten lek!